



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **TIPSPORT 01 a. s.**, se sídlem v Berouně, Politických vězňů 156, zastoupeného Mgr. Kateřinou Hůlkovou Ludvíkovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Purkyňova 43, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem v Brně, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2011, č.j. MMB/0412395/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3.11.2011, č.j. MMB/0412395/2011, kterým byl dle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „daňový řád“), zčásti změněn platební výměr vydaný Úřadem městské části Brno-střed (dále též „správce poplatku“) ze dne 18.8.2011, č.j. 110031067/VANJ/VHA/001, (dále jen „platební výměr“) a ve zbytku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání.

I. Podstata věci

Tímto platebním výměrem byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (v celkovém množství tří kusů jiných technických herních zařízení) za období od 1.1.2011 do 30.6.2011 ve výši 17 667,- Kč, který byl v souladu s § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích navýšen o 100 %. Celková výše poplatku tak byla vyměřena na 35 334,- Kč.

Žalovaný platební výměr změnil tak, že snížil částku k úhradě na 17 667,- Kč, změnil splatnost poplatku a opravil nesprávné označení místního poplatku a poučení. Ve zbytku odvolání žalobce zamítl.

Závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, jakož i v platebním výměru nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v podané žalobě předně poukazuje na protiústavní přijetí novely zákona č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“). Touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně § 1 písm. g), § 10a odst. 1 až 3 zákona o místních poplatcích. Tuto protiústavnost žalobce dovozuje z toho, že pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“.

Dále žalobce namítá, že text novely zákona č. 183/2010 Sb. je nesrozumitelný, neboť používá pojem výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), kde legální definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena.

Žalobce ve své argumentaci odkazuje na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Podle těchto ustanovení je jiné technické herní zařízení příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

Žalobce dále spatřuje nezákonnost platebního výměru v tom, že jím byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterijní terminály, které však v tomto případě nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterijní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydané Ministerstvem financí (centrální loterijní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením). Centrální loterijní systém řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterijních terminálech. Interaktivní videoloterijní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterijního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterijní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup je tak v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále zpochybňuje závěry Metodického sdělení Ministerstva financí vydaného odborem 26 Cla a daně dne 6.8.2010 (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně vymezení pojmu „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ a pojmu „technické herní zařízení“.

Žalobce nesouhlasí se závěry obsaženými v tomto Metodickém sdělení, tedy že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 věta první zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle názoru žalobce se naopak pojem „provozovaný“ vztahuje i na „jiné technické herní zařízení“. Pokud by názor zastávaný odborem 26 Ministerstva financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojnásobnou odvodovou povinností.

Pro posouzení pojmu povolený a provozovaný žalobce poukazuje na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, která stanovila, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Správce poplatku tak žalobci v platebním výměru nezákonně stanovil místní poplatek za zařízení, která sice byla povolena, avšak nebyla dosud umístěna do provozu. Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010 překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou

stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce uvádí závaznou vyhlášku Statutárního města Teplice č. 4/2010, kde je vázán vznik poplatkové povinnosti na uvedení herního zařízení do provozu.

Jelikož se podle žalobce jedná o ustanovení nejasné, které umožňuje dvojitý výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného však podle žalobce došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

Žalobce v podané replice ze dne 15.3.2012 poukázal na skutečnost, že u Ústavního soudu probíhá řízení o ústavní stížnosti, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 na základě návrhu Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, který ve skutkově obdobném případě dospěl k závěru, že zákon č. 183/2010 Sb. je v části III. v rozporu s ústavním pořádkem.

Žalobce setrval na svém právním závěru po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku herní zařízení.

Žalovaný je toho názoru, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil § 1 zákona o loteriích, který umožňuje zpoplatnit všechna ostatní loterijní zařízení. Z povolení Ministerstva financí naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je podle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že by zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. V zákoně o loteriích žalovaný neshledává oporu pro tvrzení žalobce, že by toto zařízení mělo být schopno realizovat celý herní proces.

Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherním hracím přístrojem, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální

loterijní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterijní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný nevidí možnost dvojího výkladu právního předpisu, nedošlo tak k porušení zásady *in dubio mitius* resp. *in dubio pro libertate*.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce podle § 75 odst. 2 s.ř.s., a podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Zdejší soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

IV. 1

Soud předně musí konstatovat, že námitka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, shledal nedůvodnou. V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky, tak i Senátem Parlamentu České republiky byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu a v této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora J. K., který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „...zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací

návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře tak nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

IV.2

Žalobce dále napadal nesrozumitelnost textu novely, která měla podle žalobce spočívat v zavedení neurčitého pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, aniž by žalobce jeho legální definici v právním řádu našel.

Soud nejprve považuje za nutné upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích se zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Podle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče.

Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního

hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Za „jiné technické herní zařízení“ tak lze v daném případě považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zdejší soud zohlednil rovněž nález Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že „...*charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona* (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), *neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Dále je třeba si uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce tímto umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterijního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je tedy nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu porázeného dne 23.4.2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem

k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí tohoto pozměňovacího návrhu vedly. Podle tohoto stenoáznamu návrh „*neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce*“. Obdobně tento pozměňovací návrh obhájoval i v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18.5.2010: „*Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály...Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje*“.

Soud je toho názoru, že zákon o loteriích, jež byl za svou dvacetiletou historii zásadně novelizován pouze jedenkrát, již dostatečně nerefletoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiné podobné hry i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace tak činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje, což však nemění nic na skutečnosti, že pomocí interpretace lze dospět k závěru, že takové zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V právě posuzované věci přitom zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, byla tak zcela v souladu se zákonem zpoplatněna.

Nelze tak konstatovat, že poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Stejně tak nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

IV.3

Žalobce v podané žalobě dále nesouhlasil se závěry Metodického sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikovaného dne 6.8.2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dále jen „Metodické sdělení“).

Soud konstatuje, že předmětem tohoto řízení je přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoliv však tohoto Metodického sdělení. Námitky týkající se nesprávnosti žalobcem poukazovaných částí zmiňovaného Metodického sdělení bez přímého označení v čem konkrétně má být žalobou napadené rozhodnutí nezákonné jsou proto zčásti neprojednatelná a zčásti jsou na samé hranici projednatelnosti.

Předmětné metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. K této otázce se Metodické sdělení vyjádřilo kladně. Druhou otázkou, kterou se Metodické sdělení zabývá, je, zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V Metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv.

Žalobce namítal, že pojmosloví užitá Ministerstvem financí neodpovídá zákonu o loteriích, rozhodnutím Ministerstva financí o povolení provozu loterií či jiných podobných her a dokonce ani obvyklé praxi mezi odborníky daného oboru. K tomu soud uvádí, že námitka je zcela nekonkrétní, směřující zjevně proti samotnému Metodickému sdělení a je bez jasné vazby na žalobou napadené správní rozhodnutí.

Správce poplatku navíc většinu žalobcem poukazovaných pojmů vůbec nepoužívá, rovněž tak je nepoužil v napadeném rozhodnutí žalovaný a pouze jej komentují ve vztahu k předmětu místního poplatku, tedy zda jsou povolena technická herní zařízení provozována či nikoliv. Soud tak tuto námitku shledává nedůvodnou.

Obdobné hodnocení zaujímá soud k žalobní námitce nesrozumitelnosti pojmu „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“. I v tomto případě správce poplatku ani žalovaný žalobcem poukazovaný pojem vůbec nepoužívají a taktéž tato námitka je nedůvodná.

K námitce nesprávnosti a nepřesnosti textu Metodického sdělení: *„Tento závěr podporuje dále i skutečnost, že pod pojmem povolené Ministerstvem financí je nutno rozumět nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň pro jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí samostatné povolení.“* soud uvádí, že uvedenou argumentaci správce poplatku nezmiňuje, napadené rozhodnutí žalovaného uvádí v souladu se žalobcem, že o konkrétním umístění koncových zařízení CLS se rozhoduje formou změn původních rozhodnutí o povolení. V napadeném rozhodnutí tedy absentuje žalobcem poukazovaná část znění metodického pokynu. Tuto námitku tak zdejší soud rovněž neshledává důvodnou.

Dále žalobce polemizoval s posouzením otázky výběru místního poplatku z povolených či provozovaných jiných technických herních zařízení. V této souvislosti žalobce nesouhlasí se závěry Ministerstva financí, kde je uvedeno, že předmětem místního poplatku je každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí. Shodně pak předmět poplatkové povinnosti vymezuje i obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010. Žalobce je toho názoru, že správce poplatku nezákonně stanovil poplatek také za zařízení, která sice byla povolena, ale nebyla dosud umístěna a uvedena do provozu. Podle žalobce je tento postup nepřipustný.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g/ tohoto zákona) podléhá každý *povolený* hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1 tohoto zákona). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích.

Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti

je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Jak žalovaný, tak správce poplatku se tedy správně a v souladu s obecně závaznými předpisy řídili zákonem o místních poplatcích. Pokud nějaká obecně závazná vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti na den uvedení do provozu (např. OZV Statutárního města Teplice č. 4/2010), jedná se o přípustnou odchylku od zákonné úpravy, neboť okamžik vzniku poplatkové povinnosti je dán pravidly ve srovnání se zákonnou úpravou pro poplatníka mírnějšími. Jak bylo uvedeno výše, město Brno však stanovilo vznik poplatkové povinnosti na den vydání povolení a tudíž zcela v souladu se zákonnou úpravou. Nad rámec uvedeného je soud nucen konstatovat, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny zasahovat do obecně závazných vyhlášek obcí, ve smyslu jejich rušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřipustným zásahem do ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí.

Pokud žalobce namítá, že v případě přijetí výkladu obsaženého v Metodickém sdělení, by byl jeden úkon správního orgánu zatížen dvojitou povinností, ani v této námitce mu nelze dát za pravdu. Poplatek lze obecně chápat jako peněžitou dávku zákonem stanovenou, nenávratnou, vybíranou státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi za zákonem stanovené úkony jejich orgánů. V případě místních poplatků je tímto zákonem zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Místní poplatek je nenávratná částka, která plyne do veřejného rozpočtu obce, za kterou je ve většině případů poskytnut ekvivalent, resp. protiplnění ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, která mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí (k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz blíže nálezy Ústavního soudu ze dne 7.9.2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Tento poplatek tedy splňuje obě funkce místních poplatků. Jednak se jedná o regulační funkci, která limituje počet výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení a dále jde i o jeho fiskální funkci, která slouží k zajištění příjmů obce. Jeho výše je pak stanovena pevnou částkou. Na druhou stranu u správního poplatku podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, lze v dané věci protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

Nad rámec uvedeného soud považuje za potřebné připomenout legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních

poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému, prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy). Nově tak bylo v § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému“. Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a tohoto zákona jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

V. Závěr

Ve všech žalobcem vznesených argumentech shledává zdejší soud žalobu nedůvodnou. Žalovaný aplikoval správný právní předpis a napadené rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil. Nadto soud neshledal vady, k nimž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů a jimiž by byla atakována zákonnost napadeného rozhodnutí.

Na základě toho zdejší soud tuto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu ani nenáleží právo na náhradu nákladů, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.4.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová